

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У. 12/11
16.4.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, мр Зорана Рељића и Стева Ђурановића, чланова већа, са вишим судијским сарадником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, ради поништаја решења туженог органа Републичког завода за заштиту споменика културе, Београд, Радослава Грујића 11, 0203 број 2/2614 од 30.11.2010. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., чији је пуномоћник Петровић Љубиша, адвокат из Новог Београда, Булевар Михаила Пупина бр. 10 I, ВП, лок. 68, у предмету грађевинском, по усменој расправи одржаној дана 16.4.2013. године, у нејавној седници већа, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог органа Републичког завода за заштиту споменика културе, 0203 број 2/2614 од 30.11.2010. године и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим по жалби заинтересованог лица, поништено је решење Завода за заштиту споменика културе града Београда број 0753/09 од 13.7.2010. године, којим је одобрено понављање поступка окончаног решењем тог органа број 0753/09 од 23.12.2009. године, којим су утврђени услови за предузимање мера техничке заштите за адаптацију и реконструкцију дворишног објекта у улици ... број ..., у Београду (став 1.) и поништено наведено решење (став 2.), те наложено заинтересованом лицу да у року од 15 дана достави доказ о праву својине на објекту, односно делу објекта чија се адаптација тражи, односно одговарајући доказ којим се легитимише као инвеститор радова, под претњом одбачаја захтева (став 3.).

У тужби поднетој дана Управном суду дана 4.1.2011. године,

тузилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде правила поступка. У тужби се наводи да је првостепени орган одобрио понављање поступка наводећи као разлог легитимацију инвеститора, при чему је занемарена чињеница да је у питању објект који није споменик културе, да цртежи које је доставио инвеститор уопште нису оверени од стране Завода, као и да се на основу достављених цртежа може установити да инвеститор има намеру да адаптира цео објект, иако је власник само стана у објекту, али не и целог објекта. Такође, тужилац наводи да се таквом адаптацијом излази из габарита објекта што је изричито забрањено решењем завода бр. 322/2 од 28.07.1967. године, као и потврђено решењем Секретаријата за урбанизам IX-15 број 350.7-426/10 од 26.03.2010. године. Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, у присуству тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, те у одсуству уредно позваног туженог органа, применом одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

Тужилац је у речи на усменој расправи остао при наводима тужбе и разлозима који су наведени у жалби, сматрајући да у оспореном решењу нису наведени, а ни оцењени разлози његове жалбе, односно да је наведен само један разлог жалбе, а остали нису ни поменути. Истиче да је у жалби тражио да се решење поништи и из разлога прописаних чланом 257. Закона о општем управном поступку, а да о том његовом захтеву уопште није одлучено. Нових предлога у допуну доказног поступка није имао, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Пуномоћник заинтересованог лица је у речи на усменој расправи оспорио тужбу и наводе тужиоца, наводећи да је у међувремену заинтересовано лице укњижено на стану у згради у ... бр. Нових предлога у допуну доказног поступка није имао. Предложио

је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су решењем Завода за заштиту споменика културе града Београда број 0753/09 од 23.12.2009. године, утврђени услови за предузимање техничке заштите за адаптацију и реконструкцију дворишног објекта у улици ... број ... у Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази да је првостепени орган, одлучујући о захтеву за понављање поступка, поднетом од стране тужиоца, решењем број 0753/09 од 13.7.2010. године, одобрио понављање поступка окончаног наведеним решењем тог органа број 0753/09 од 23.12.2009. године и поништио наведено решење. Одлучујући о жалби пуномоћника заинтересованог лица, тужени орган је поништио решење Завода за заштиту споменика културе града Београда број 0753/09 од 13.7.2010. године. Образлажући своју одлуку, тужени орган налази да се услови за предузимање мера техничке заштите на културном добру односе на појединачне објекте – непокретности, те да исти не доводе непосредно до стицања права инвеститора на приступање изградњи, већ представљају само један од правних аката који се по прописима о планирању и изградњи захтевају да би се одобрење за изградњу, односно грађевинска дозвола уопште издала. Стога тужени орган налази да је тек приликом евентуалног подношења захтева за издавање одобрења за изградњу, односно грађевинске дозволе, странка дужна да доказује правни основ, док је за добијање решења којим се утврђују услови за предузимање мера техничке заштите на културном добру довољно да странка учини свој правни интерес вероватним, са ког разлога, по оцени туженог органа, у конкретном случају није било основа да првостепени орган условљава настављање поступка по захтеву жалиоца уређивањем захтева у смислу прибављања доказа о власништву.

Одредбама чл. 239. до 250. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001, "Службени гласник РС", бр. 30/2010), предвиђено је понављање поступка, ванредно правно средство у управном поступку, тако што су прописани услови за понављање поступка (члан 239.), овлашћење и рокови за подношење овог правног средства (чл. 240. и 242.), те уређено питање начин решавања по предлогу за понављање поступка,

тако што је одредбама члана 246. Закона о општем управном поступку прописано да кад орган који је надлежан за решавање о предлогу за понављање поступка прими предлог, дужан је да испита да ли је предлог благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице и да ли је околност на којој се предлог заснива учињена вероватном (став 1.), те да ако услови из става 1. овог члана нису испуњени, орган ће својим закључком одбацити предлог за понављање поступка (став 2.), као и да ако су услови из става 1. овог члана испуњени, орган ће испитати да ли су околности, односно докази који се износе као разлог за понављање поступка такви да би могли довести до друкчијег решења, па ако утврди да нису, одбиће предлог својим решењем (став 3). Одредбама члана 247. став 1. Закона, прописано је да ће орган, ако орган не одбаци нити одбије предлог за понављање поступка на основу члана 246. овог закона, донети закључак да се понављање поступка дозволи и одредиће у коме ће се обиму поступак поновити.

Полазећи од наведених законских одредаба, Управни суд је оценио да се одлука туженог органа не може прихватити као правилна и на закону заснована. Како је предмет ове управне ствари понављање управног поступка, тужени орган је био дужан да оцени да ли је од стране првостепеног органа испитано и правилно оцењено да ли је у конкретном случају предлог поднет из законом прописаних разлога, да ли је исти благовремен, да ли га је поднело овлашћено лице, као и да ли су околности на којима се предлог заснива учињене вероватним, као и да ли су околности, односно докази који су изнети као разлог за понављање поступка били такви да би могли довести до друкчијег решења. Како образложење оспореног решења не садржи ниједан навод везан за оцену испуњености законских услова за понављање поступка, прописаних одредбама чл. 239-250. Закона о општем управном поступку, нити се тужени орган у образложењу оспореног решења позива на наведене одредбе закона којима је уређено поступање и одлучивање по предлогу за понављање поступка, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), којом је прописано да образложење оспореног решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, како је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40.

став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у поновном поступку одлучивања по жалби изјављеној против решења првостепеног органа, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.4.2013. године, 12 У. 12/11

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД